

De Blauwe brief

Voor M.

die jarenlang hard heeft gestreden voor haar rechtmatige erfenis
maar heeft verloren.

En voor alle andere vrouwen die ten onrechte niet in de
opbrengsten van hun vaders bedrijf mee mochten delen.

De blauwe brief

Willemien van Lith

Dit verhaal is gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Alle personen en situaties zijn zo veranderd en aangepast dat het verhaal niet terug herleid kan worden tot de realiteit. De feiten zijn aangevuld en gekleurd door de fantasie van de auteur. Maar de waarheid blijft schrijnend overeind.

Schrijver: Willemien van Lith
© willemienvanlith.nl 2020

Als ze de blauwe brief openmaakt schrikt ze. Een bedrag van meer dan twee ton, betalen binnen 30 dagen. Ze hebben zich vergist. Als dokter krijgt ze binnenkort een goede baan maar dit bedrag is meer dan dat ze in een jaar verdient. Ze weet dat ze wakker gaat liggen van deze vervelende post en gaat meteen tot actie over. Ze belt de belastingdienst en vraagt wat er fout is gegaan.

Na enig zoekwerk komt de medewerker weer aan de lijn.

“Mevrouw, er is niets mis gegaan. Dit is het bedrag dat u moet betalen omdat uw vermogen meer dan 4 miljoen gulden bedraagt.”

“Dat is een misverstand. Op mijn bank staat hooguit een paar duizend gulden. Op mijn spaarrekening 8000 gulden en dat is alles wat ik heb.”

“Ja, dat zijn uw huidige rekeningen. Maar daarnaast heeft u vorig jaar een nieuwe rekening geopend en daar staat dit bedrag op. Ik kan er echt niets anders van maken. De rekening staat op uw naam.”

“Kunt u me zeggen waar en wanneer deze nieuwe rekening is geopend?”

“Ja hoor. Dat is in Den Bosch gebeurd op 29 december vorig jaar, dus in 1981.”

“Mijn moeder woont in die regio maar ik ben daar na kerstmis niet meer geweest. We kunnen niet zo goed met elkaar overweg.”

Met de belastingdienst komt ze niet verder. Ze bedankt de medewerker en besluit de bank te bellen.

Ook daar wordt ze vriendelijk te woord gestaan.

“Dag mevrouw van Kleef, waarmee kan ik u helpen?”

“Ik wil graag informatie over de rekening die op mijn naam geopend is op 29 december 1981. Ik heb die rekening niet geopend dus ik ben erg benieuwd wie dat dan wel gedaan heeft.”

“Daar kan ik u helaas geen antwoord op geven. Ik zie wel dat uw handtekening gezet is, in het bijzijn van uw broer en nog een man. Hij heeft daarna het geld op deze rekening gezet.”

“Dan ben ik nu dus een rijke vrouw.”

"Helaas, ik moet u teleurstellen. In de loop van 1982 is het geld er weer afgehaald en naar een voor mij onbekende rekening overgemaakt."

"En wie heeft dat dan gedaan, als ik vragen mag?"

"Uw broer, want u heeft hem gemachtigd voor deze rekening."

Ze wordt steeds bozer maar nu is ze gedwongen om haar broer te bellen. Ze aarzelt. Hun verhouding is er niet goed en is zelfs slechter op geworden nadat haar vader vorig jaar zomer plotseling overleden is. Haar broer en haar moeder zijn 4 handen op een buik.

Ze belt Fred op de zaak want ze weet dat daar altijd iemand de telefoon opneemt. Thuis kijkt hij wie de beller is en als hij haar naam ziet neemt hij niet op. Of hij geeft de hoorn aan zijn vrouw die ze helemaal niet uit kan staan.

"Met de secretaresse van Fred van Kleef, met wie spreek ik?"

"Met zijn zusje Inge. Ik moet Fred heel dringend spreken."

"U hebt geluk. Over vijf minuten moet hij naar de bestuursvergadering maar hij is nu beschikbaar. Ik verbind u door."

Ze haalt diep adem en kijkt naar de brief die ze voor zich heeft liggen.

"Met Fred, dag zusje van me, wat kan ik voor je doen?"

Zoals altijd probeert hij haar te kleineren met zijn stem en het woord zusje. Ze is een volwassen vrouw, ze noemt hem toch ook niet broertje. Niet op ingaan, denkt ze.

"Je kunt me uitleggen waarom ik een enorme belastingaanslag heb gekregen omdat ik zogenaamd een rekening heb geopend. Waar ben je mee bezig Fred, wat is dit?"

"Maak je niet druk. Stuur die aanslag maar naar me door, ik regel het wel. Ik had even een rekening nodig om wat geld op te stallen en ik dacht dat je het niet zou merken. Helemaal niet meer aan de belastingdienst gedacht."

"Kun je zomaar een rekening op mijn naam openen, zonder dat ik erbij was?"

“Ja, dat kan ik omdat de bank zo veel vertrouwen in mij heeft. Dat heb je als je veel geld verdient. Het spijt me als je geschrokken bent. Ik zal mijn secretaresse vragen om je een mooie bos bloemen te sturen.”

“Ik hoef je bloemen niet en doe zoiets nooit meer of ik geef je aan bij de politie. Wat voor een broer ben jij?”

Hij schaterlacht.

“Een broer die heel goed zaken kan doen. Daar zou jij een beetje meer van moeten hebben zusje. En zorg nu eens dat je een rijke man vindt. Anders eindig je nog als een arme sloeber. Ik ga nu, het bestuur wacht. De groeten.”

De oorlog had Eric van Kleef geen windeieren gelegd. Niet dat hij collaboreerde met de Duitsers maar hij had een paar handeltjes gehad waar hij flink aan verdiend heeft. Toen de oorlog afgelopen was kon hij zijn eigen zaak beginnen. Eerst alleen maar al gauw had hij 10 mensen in dienst. Zijn vader zei vroeger al dat hij van steen nog goud kon maken. Daar leek het inderdaad wel op. Iedere maand kwam er meer geld op de bank. Naarmate zijn zaak groeide, groeide ook de belangstelling voor hem van vrouwen. Hij was een goede huwelijkskandidaat. Maar hij had helemaal geen tijd voor dat soort uitspattingen. Hij werkte van 's morgens vroeg tot het avondeten en 's avonds deed hij thuis bij zijn ouders de boekhouding.

“Moet je niet eens ontspannen Eric?” Zijn moeder maakte zich zorgen om hem want hij was dan wel succesvol in zaken maar hij zag er maar minnetjes uit.

“Boekhouden is ook ontspanning. Ik hou van cijfers, zeker als ze in de plus staan.”

“Morgen komen onze oude burens op bezoek met hun dochter Nathalie. Ik zou het heel fijn vinden als je even tijd zou kunnen vrijmaken om hen te ontmoeten.”

“Ik wist helemaal niet dat je nog contact met hen had.”

“Nee, dat klopt maar ze belden een tijdje terug en zouden het zo leuk vinden om hun dochter aan je voor te stellen. Het schijnt een heel mooi meisje te zijn.”

“Nou, dan moet dat maar. Ik zal er zijn.”

Hij had er al vaker aan gedacht dat het tijd werd dat er een vrouw naast hem kwam staan. Misschien was die Nathalie wel iets voor hem, hoefde hij verder niet ingewikkeld op zoek te gaan naar de juiste. En dan was hij meteen verlost van alle vrouwelijke aandacht. Hij verwachtte eigenlijk niets van een echtgenote behalve dat ze representatief was en er mooi uitzag. Kennis van een paar vreemde talen was meegenomen maar niet noodzakelijk. En ze moest hem met rust laten, dat was een van de belangrijkste

voorwaarden voor een eventueel huwelijk. Toen hij de volgende middag thuis kwam in de salon zag hij meteen dat aan de voorwaarde ‘mooi’ zeker voldaan werd. Nathalie was hoogblond, slank met een volle boezem die hem de adem benam. Toen ze begon te praten bedacht hij dat ze een prettige stem had.

“Wat heerlijk om kennis met je te maken Eric, ik heb al zo veel over je gehoord en over je fantastisch bedrijf. Iedereen heeft het er over dat je zo snel groeit.”

“Dat valt wel mee hoor, zo bijzonder is dat niet.”

Eric voelde zich een beetje opgelaten door al die complimenten van deze prachtige vrouw.

De thee werd snel opgevolgd door een sherry en tegen de tijd dat ze vertrokken had hij genoeg moed verzameld om haar mee uit te vragen.

“Volgende week zaterdag zijn er paardenraces. Heb je zin om mee te gaan?”

Met een stralende glimlach zei ze “ja” en nadat de voordeur dicht gegaan was sprong Eric een gat in de lucht. Zijn moeder was wat minder enthousiast.

“Niet te hard van stapel lopen hoor, je kent dat meisje helemaal niet. Misschien is ze alleen maar op je geld uit.”

“En wat dan nog. Van mij mag ze.”

De paardenraces vielen tegen maar er werd meteen een afspraak gemaakt om samen naar de opera in Amsterdam te gaan. En daarna naar de film, nog een film, een circusvoorstelling en binnen twee maanden ging hij naar haar ouders om hen om haar hand te vragen. Ze gingen meteen akkoord. De geliefden wilden geen lange verloving en de bruiloft zou die zomer plaatsvinden. Er werden kosten nog moeite gespaard om de meer dan 300 gasten te verwennen. Een bruiloft waar nog lang over gesproken zou worden.

Het huwelijk met Nathalie viel absoluut niet tegen. Ze had haar eigen dingen zoals een vriendinnengroepje waar ze veel mee afsprak. Verder was ze altijd bezig met haar figuur en uiterlijk. Ze kreeg een ruime maandtoelage waar ze mee kon doen wat ze wilde. Toen ze een keer vroeg wat zijn jaaromzet was werd hij boos.

“Daar heb je niks mee te maken. Ik vraag jou ook niet wat je met het geld doet dat je van me krijgt. Je moet je niet met mijn zaken bemoeien.”

“Ik zou zo graag in kunst willen investeren en dan moet ik weten wat we te besteden hebben. Kunstverzamelingen zijn een hele goede investering.”

“Maar mijn liefste, je weet niks van kunst af. Hoe weet je dan wat je moet kopen?”

“Ik heb iemand ontmoet die mensen adviseert en heel goed thuis is in de kunstwereld. Ik kan hem uitnodigen zodat jij hem leert kennen. En als jij het ook ziet zitten geef je mij een budget waar ik mee aan de slag kan gaan.”

De kunstkenner kwam kennismaken en Eric had alle vertrouwen in hem. Vanaf die dag bezocht Nathalie kunstbeurzen en veilingen en werd het huis volgehangen met etsen, schilderijen en wandkleden. Hij vond het niet altijd mooi, vaak zelfs ronduit lelijk maar als het geld opbracht was het goed.

Na hun eerste jaar huwelijk begon Eric over kinderen. Zijn ouders vroegen geregeld aan hem of Nathalie al zwanger was en hij vond het vervelend om steeds maar te moeten vertellen dat het nog niet zo ver was. Dat ze allebei niet zo van de intimiteiten hielden die het huwelijk met zich meebracht, maakte de zaak moeilijker. Vrijen was niet de favoriete bezigheid van zijn vrouw en Eric had weinig zin om zich iedere keer aan haar op te dringen. Er waren genoeg mooie vrouwen om het bed mee te delen maar dat waren geen potentiële moeders voor zijn kinderen. Daar had hij haar

voor nodig. Nathalie was in eerste instantie ronduit tegen het krijgen van een kind.

“We zijn net getrouwd, we moeten nog aan elkaar wennen en nu wil jij al gezinsuitbreiding? Of zijn het je ouders die dat willen? Voor mij hoeft het nog niet. Ik heb het druk met mijn kunst en ik walg van grote borsten vol melk en een dikke buik. Dan kan ik mijn figuur verder wel vergeten. Misschien kunnen we een kind adopteren als je zo nodig vader wil worden.”

“Adoptie is niks voor mij, daar hoor je alleen maar horrorverhalen over. Ik wil een kind van mijn eigen vlees en bloed. Dus wen maar alvast aan het idee. En je hoeft helemaal niet dik en uitgezakt te worden als je jezelf goed in acht houdt. Borstvoeding is ouderwets, dat is iets uit de middeleeuwen toen bedorven melk gevaarlijk was voor een kleine baby.”

“Als het dan moet, dan liefst zo snel mogelijk. Dan ben ik er ook weer zo vanaf. Ik zal een afspraak maken met de gynaecoloog zodat hij het goed kan begeleiden en aangeven wanneer we gemeenschap moeten hebben. Want vergeet het maar dat we het weken achter elkaar gaan proberen. Ik moet er niet aan denken en bovendien ben ik volgende maand naar New York en Rome. Dan zal het daarna moeten want ik mag natuurlijk 9 maanden niet roken en drinken. Dat ga ik nooit volhouden.”

“Het is mijn kind dat je straks in je draagt en ik verbied je nu al om maar een druppel te drinken tijdens de zwangerschap. En met roken zul je nu al moeten stoppen.”

“Waarom ben je met me getrouwd, om een wandelende baarmoeder of om mijzelf, als vrouw.”

Het was hun eerste echte ruzie en Nathalie vertrok naar New York zonder afscheid van hem te nemen. Hij kreeg wel een rekening van de gynaecoloog, daar was ze dus wel naar toe geweest. Zonder hem.

Drie maanden later, na twee pogingen, was ze zwanger. Zijn ouders waren dolblij en zijn moeder stond er op om de hele

babykamer in te richten en de uitzet te betalen. Nathalie vond het allemaal goed, als ze zelf maar door kon gaan met haar kunstverzameling. De eerste twee maanden was ze moe en misselijk maar daarna voelde ze zich in zeer goede vorm. De aandacht die ze kreeg als zwangere vrouw deed haar goed en ze zag in de spiegel dat ze er alleen maar mooier op werd. Roken deed ze stiekem, maximaal 5 sigaretten per dag en alcohol dronk ze als ze alleen was. Want al zag haar man het niet op de vele recepties, sinds ze zwanger was bekommerde iedereen zich over haar gezondheid en die van de baby. Eigenlijk viel een zwangerschap best wel mee. Nu nog de bevalling maar de gynaecoloog had haar verzekerd dat ze als 25 jarige waarschijnlijk een hele gemakkelijke bevalling zou hebben. En als er zich maar iets van een complicatie voordeed zouden ze overgaan op een keizersnede.

De zwangerschap verliep verder zonder complicaties. Nathalie wilde alles in blauw: de babykamer, kleertjes en zelfs de speentjes waren blauw. Ze wist gewoon dat het een jongen zou worden, dat wilde Eric het liefst want dan zou er weer een stamhouder zijn die de zaak kon voortzetten. Haar schoonmoeder had wat bezwaren.

“Als het nu een meisje is, dan moet je alles opnieuw aanschaffen.”

“Nee, ik voel aan alles dat het een jongen wordt. Hij is zo levendig en ik draag helemaal naar voren. Dat is iets dat echt bij een jongen hoort.”

“Dat is misschien wel zo, maar je moet het afwachten. Ik dacht bij Eric echt dat het een meisje werd maar er kwam een jongetje uit.”

“Nog een maand en we weten het.”

De laatste maand was zwaar voor Nathalie. Ze vond zichzelf zo dik en onappetijtelijk dat ze niet meer de deur uitging. Alleen haar beste vriendin mocht op bezoek komen, verder liet ze zich aan niemand zien. De gynaecoloog was erg tevreden over haar gezondheid. Niets zou een normale bevalling in de weg staan.

De weeën begonnen om 1 uur 's nachts en om 2 uur lag ze in het ziekenhuis, al zeiden de verpleegkundigen dat er nog nauwelijks ontsluiting was. Ze wilde niet meer naar huis want dan moest ze nog een keer die hele rit maken. Eric moest maar naar huis gaan want die kon ze niet de hele tijd bij zich velen met zijn bezorgde gezicht. Rond half 6 's morgens mocht ze gaan persen. De gynaecoloog was opgetrommeld en stond naast haar. Eric was gebeld en die zou er aan komen maar hij was er niet toen het kleine mensje, zonder keizerssede op de wereld kwam. Nathalie had gesmeekt dat er een ingegrepen zou worden maar de dokter had haar verzekerd dat dat een eventuele volgende bevalling zou bemoeilijken. Een volgende, ze moest er niet aan denken. Een jongen was genoeg. De baby werd meteen meegenomen en schoongemaakt.

“Hoe ga je dit mooie nieuwe meisje noemen?” vroeg de verpleegster toen ze het bundeltje in haar armen legde.

“Meisje, meisje, dat moet een vergissing zijn. Ik denk dat ze twee baby's verwisseld hebben, ik verwachtte een jongen.”

“Verwisseling is uitgesloten en het is echt een prachtig meisje. Kijk ze heeft al kleine blonde krulletjes. Die wordt vast even mooi als haar moeder.”

Op dat moment kwam Eric de kamer instormen. “Waar is mijn zoon?”

Nathalie wees huilend naar de baby. “Het is geen zoon maar een dochter.”

“Als ze maar gezond is, dat is het belangrijkste. Dan bewaren we de zoon voor de volgende keer.”

De verpleegster wilde haar pyjamajasje openmaken om de baby aan haar borst te leggen.

Nathalie duwde haar weg. “Daar gaan we niet aan beginnen. Met een flesje worden ze ook groot. En een nanny kan haar s' nachts haar voeding geven.”

Diezelfde middag mocht ze naar huis, samen met de baby. Thuis wachtte er een kraamverpleegster om haar wegwijs te maken de eerste dagen.

“Hoe heet uw dochter?”

“Dat weten we nog niet, we hadden op een jongen gerekend en die zou Fred heten. Hoe heet jij?”

“Ik heet Inge.”

“Nou dan noemen we haar Inge, dan zijn we van dat probleem af.”

Eric ging aangifte doen van de geboorte van Inge Maria Leonora van Kleef. Maria naar haar eigen moeder en Leonora naar de moeder van Eric.

Binnen een week was ze weer op de been en bezocht ze weer een vernissage bij een galerie. Na de kraamhulp kwam er een zuster voor dag en nacht die de zorg van de baby op zich nam.

Eric maakte zich een beetje zorgen over haar afstandelijke houding naar de baby. Zijn moeder stelde hem gerust.

“Dat gebeurt wel vaker als een moeder zich zo vergist heeft. Laat het maar even, ze trekt wel weer bij.”

“Ik hoop het. Ze geeft die kleine meid nooit een kusje en ik denk dat ze haar, na het ziekenhuis, niet meer vastgehouden heeft.”

Ook de inwonende zuster was ongerust over de houding van de moeder en praatte er over met een vriendin.

“Tijdens mijn studie heb ik geleerd dat het heel belangrijk is dat er een goede band ontstaat tussen de moeder en het pasgeboren kind. Nathalie komt nooit naar de baby kijken en doet net of ze er niet is.”

“Ik denk dat je daar een keer met haar over moet praten op een geschikt moment.”

Dat moment kwam toen de zuster met Inge naar de zuigelingenverzorging moest.

“Nathalie, eigenlijk hoor je daar als moeder naar toe te gaan met je baby. Het is heel vreemd als ik dat doe.”

“Waarom zou dat raar zijn, jij zorgt er toch voor? Of wil je een hoger salaris, is het dat.”

De verpleegster moest slikken. Wat een hardvochtig antwoord terwijl de kleine Inge allerliefst was en zich nauwelijks liet horen. Binnen een paar maanden sliep ze 's nachts door en liet de meest charmante glimlachjes zien. Iedereen die haar zag werd verliefd op haar. Alleen de moeder niet.

Toen Inge 10 maanden oud was kregen de zuster en Nathalie een fikse ruzie.

“Ik vind echt dat u vaker uw kindje moet aanhalen .Ik zie hoe ze naar u kijkt en soms haar armpjes uitstrekt. En u doet net of u niks ziet.”

“Daar heb jij je helemaal niet mee te bemoeien. Ik betaal je en daarmee basta. Hoe ik met haar omga bepaal ik helemaal zelf. Trouwens, morgen ga ik voor twee maanden naar de States dus dan heb je het rijk alleen.”

“Ik hoef het rijk niet alleen te hebben. Ik maak me zorgen en ik denk dat ik er mee ophoud. Dit is niet goed. Ik neem ontslag.”

“Dat kun je niet maken. Net nu ik wil vertrekken naar een heel belangrijke beurs en er allerlei goede aankopen op me wachten. Dit kan niet. Je krijgt extra geld als je blijft.”

“U kunt stikken in uw extra geld. Ik benijd Inge niet met zo'n moeder. Zoek maar iemand anders.”

Ze sloeg de deur met een klap dicht en ging naar haar kamer om haar koffers te pakken.

Nathalie zat nog te snikken op de bank toen Eric thuiskwam.

“Wat is er aan de hand schat? Is er iets met Inge?”

“Nee niet met Inge maar dat kreng van een zuster laat me zitten, net nu ik op het punt sta om te vertrekken. Het lukt me nooit om op zo'n korte termijn iemand anders te vinden.”

“Ik zal mijn moeder vragen of ze in wil springen. Die is zo dol op de kleine meid, dat vind ze vast niet erg. Als je terug bent vinden we wel weer iemand.”

Eric's moeder was dolblij dat ze op Inge mocht passen. Het was voor iedereen het gemakkelijkst als Inge bij haar opa en oma ging

wonen. Ze had daar al een eigen kamertje maar daar had ze nog nooit geslapen. Nathalie vond het beter dat er niet te veel vreemden zich met haar dochter bemoeiden. Vreemden, ze was oma.

Voor Inge brak er een heerlijke tijd aan. Oma en opa vertroetelden haar, ze werd geknuffeld, zat op schoot, er werd voorgelezen en ze kreeg van allebei een nachtzoen als ze ging slapen. Je kon aan haar zien dat ze genoot van de aandacht en het contact. Zelfs op het zuigelingenbureau zagen ze dat het goed met haar ging.

“Ze groeit nu goed, beter dan het laatste half jaar. Wanneer zien we de moeder eens, die is hier nog nooit geweest.”

“Ze is nu op reis maar daarna zal ze zeker een keer komen.”

Oma hoopte maar dat ze de waarheid sprak en dat Nathalie inderdaad een keer naar de zuigelingenverzorging zou gaan. Ze vreesde het ergste.

Na twee en een halve maand kwam Nathalie terug. Ze had een keer een kaartje gestuurd. De eerste verjaardag had Inge gevierd bij opa en oma. Haar vader had een grote pop voor haar gekocht met lange blonde krullen.

“Dan heeft ze toch een beetje haar moeder bij zich,” zei hij schamper.

Nathalie belde 's avonds nadat Inge al naar bed was.

“Sorry dat ik nu pas bel, gefeliciteerd met jullie kleindochter. Leuk feestje gehad?”

Oma had haar hoofd geschud en naar de reis en alle aankopen geluisterd. Had deze vrouw geen hart?

Bij Eric en Nathalie werd niet mee gepraat over een nieuwe zuster. Het beviel uitstekend dat Inge bij haar opa en oma woonde. Die vonden het heerlijk en zij had haar handen vrij. Op de tweede verjaardag van Inge was ze wel present. Haar cadeau was een litho van een bekende kunstenaar. Inge keek er nauwelijks naar en Eric vroeg zich af wat zo'n klein meisje nu met een litho moest. Voor Inge was haar moeder een vreemde vrouw die ze een paar

keer per jaar zag. Haar derde verjaardag vierde ze weer zonder haar moeder die op dat moment ergens ver weg was en geen tijd had. Met de post kwam er nu een grote pluchen olifant. Inge keek ernaar en zette hem in een hoek van haar kamer. Er zat ook een briefje bij, bestemd voor haar opa en oma.

Hallo,

Hoop dat alles goed gaat met jullie en met Inge. Alweer drie jaar, wat gaat de tijd toch snel. Ik wil jullie meedelen dat Eric en ik hebben besloten om opnieuw te gaan proberen om een jongen te krijgen. Dan weten jullie dat. Kun je Inge er op voorbereiden dat ze een broertje krijgt. Bedankt.

Nathalie

Oma vond dat het nog tijd genoeg was om Inge voor te bereiden, het moest eerst maar eens zo ver zijn dat ze weer zwanger was. Gezien de tijd dat ze in het buitenland verbleef zou dat nog best wel eens een paar jaar kunnen duren. Tot haar grote verbazing kreeg ze binnen een half jaar het bericht dat de baby op komst was. De kritieke twaalf weken waren voorbij en de stamhouder kon verwelkomd worden. Oma en opa maakten zich zorgen over Inge. Zou ze weer thuis moeten gaan wonen als haar broertje of zusje geboren werden. Ze hadden zich erg aan Inge gehecht en hun leven rondom haar ingericht. Het was zo'n speciaal meisje. Heel slim en lief. Met twee jaar was ze zindelijk en haar taalgebruik was fenomenaal voor een kleuter. Op de kleuterschool stonden ze verbaasd van haar woordenschat. Daarnaast was ze heel sociaal. Ze reageerde op alle verdriet in de klas en probeerde te troosten waar het maar kon. Ze had veel vriendinnen maar oma merkte dat ze met niemand echt een speciale vriendschap had.

Inge noemde haar oma soms mamma en dan ging haar hart open. Hoe kon een moeder zo'n leuk meisje zo negeren en afstand van haar doen.

Gelukkig voor Nathalie werd er een jongen geboren, Fred. Oma en opa moesten met Nathalie naar het ziekenhuis komen omdat er een foto gemaakt moest worden. Inge moest haar kleine broertje in haar armen houden. Daarna werd de baby snel afgepakt en konden ze vertrekken.

“We gaan toch naar huis, he oma?”

“Ja hoor Inge, we gaan naar ons huis.”

Zolang ze niks hoorden zou alles bij het oude blijven.

Nathalie en Fred gingen naar huis en op geen enkele manier werd er op aangedrongen dat Inge ook thuis zou komen wonen. Ze konden opgelucht ademhalen.

Dat ging zeker 8 jaar zo door. Inge werd groter en wist dat haar vader en moeder ergens anders woonden, samen met haar broertje. Ze zag Fred sporadisch en dan hadden ze meteen ruzie want Fred pakte al haar speelgoed af en maakte dat kapot, net alsof hij haar niets gunde. Ze had een mooi schriftje waar ze verhalen in op schreef en dat scheurde hij kapot. Het maakte haar heel verdrietig en ze begreep het niet. Hij was toch haar broer.

Het bedrijf van haar opa groeide gestaag. Ieder jaar opende hij een nieuw filiaal en ze kon zich nog herinneren dat de 100^e werknemer in dienst werd genomen. Hij betrok haar regelmatig bij zijn beslissingen en vroeg aan haar wat zij er van vond.

“Moet ik het assortiment uitbreiden of me specialiseren in bepaalde spullen? Wat vind jij van de prijs. Ik ben bang dat mensen het te duur vinden.”

Inge vond het fijn als hij naar haar oordeel vroeg en ze gaf eerlijk antwoord. Zoals alles wat ze deed en zei eerlijk was.

“Het is ook te duur. Hoe groot moet uw winstmarge zijn wil het nog interessant zijn? U wilt toch geen geld verdienen over de rug van iemand anders?”

Na zo'n antwoord draaide oma zich glimlachend om terwijl bij opa het schaamrood op de kaken verscheen.

“Daar heb je wel een beetje gelijk in. Ik hoef niet altijd het onderste uit de kan te hebben.”

Of hij vroeg haar mening over de inrichting van een nieuwe zaak.

“Wat vind je van deze kleur? Ik wil graag ook voor jonge mensen aantrekkelijk zijn. Is dit dan een goede kleurencombinatie?”

Inge gaf altijd naar eer en geweten antwoord.

Haar vader was een paar ervoor als onderdirecteur aangenomen nadat hij de jaren ervoor bij alle onderdelen van het bedrijf had gewerkt om ervaring op te doen. Op die manier leerde hij langzaam maar zeker het hele bedrijf kennen dat hij later zou overnemen.

Op school was ze de beste van de klas met alleen hoge cijfers. Fred presteerde een stuk minder. Hij had volgens zijn moeder leesblindheid maar oma dacht dat dat alleen een excuus was voor zijn slechte schoolprestaties. Inge ging naar het gymnasium terwijl Fred halverwege de lagere school bleef zitten.

Toen ze in januari thuis kwam was oma er niet, er was niemand. Terwijl haar oma altijd klaar zat met een pot thee als ze uit schoolkwam. Ze wist waar de sleutel verstopt was voor noodgevallen en ging het huis in. De kamer lag overhoop met een kussen en een deken op de grond. Ze voelde dat er iets verschrikkelijks was gebeurd en belde haar vader.

Die wist dat opa in het ziekenhuis was opgenomen en op de intensive care lag. Hij zou er die avond naar toe gaan en dan kwam hij Inge wel ophalen. Wat opa precies had wist hij niet.

“Ik wil er nu heen, straks is het misschien te laat.”

“Dat kun je wel willen maar dat kan niet. Ik moet nu op de zaak zijn. Tot straks.”

Inge pakte haar fiets en reed naar het ziekenhuis. Bij de balie werd ze snel geholpen en ze rende naar de afdeling waar haar opa lag. Van verre zag ze haar oma al zitten die haar armen om haar heen sloeg.

“Wat fijn dat je meteen gekomen bent. Ik was zo bang dat je te laat zou zijn. Het gaat heel slecht met opa. Hij heeft een hersenbloeding gehad, kan niet meer praten en is half verlamd.”

“Mag ik naar hem toe, kan ik hem nog zien?”

“Ze zijn nu met hem bezig maar dadelijk gaan we er naar toe.”

Een kwartier later werden ze door een zuster die zorgelijk keek opgehaald.

“Het gaat niet goed met hem. Er is nog een bloeding geweest.”

Toen Inge haar opa zag legde ze haar hoofd op zijn borst.

“Dag lieve opa, bedankt voor alles, voor de fijne tijd die ik bij jullie heb gehad en voor alle verhaaltjes die je me verteld hebt.”

Ze zag een scheve glimlach op zijn gezicht en zijn oogleden knipperden.

“Nu moeten jullie weer gaan.” De verpleegster stuurde hen weer de gang op.

Een uur later kwam ze vertellen dat opa overleden was, zonder dat hij nog bij kennis was geweest.

Ze zaten samen aan zijn bed toen Eric binnen kwam met Fred aan zijn hand.

“Zo hier zijn we. Hoe gaat het met die oude?”

“Hij is er niet meer, hij is dood.”

Fred lachte schaaachtig en keek naar zijn opa.

“De een zijn dood is de ander zijn brood.”

Inge keek naar Fred en schudde haar hoofd. Wat een raar iets om op zo'n moment te zeggen.

Eric nam het woord. “Ik zal alles laten regelen voor de begrafenis en daarna praten we wel verder over de erfenis en zo. En hoe het nu verder met Inge moet. Want ik neem aan dat je niet alleen voor haar wil zorgen.”

Oma gaf geen antwoord. Ze aaide haar man over zijn haar en gezicht terwijl de tranen over haar wangen liepen.

De begrafenis ging eigenlijk helemaal aan Inge voorbij. De dagen ervoor was het een drukte van belang geweest in huis. Opa lag in de voorkamer opgebaard en alle werknemers kwamen langs om hun laatste eer te bewijzen. Eric was al die tijd in oma's huis, Nathalie zagen ze maar een keer. Haar vader gedroeg zich echt als directeur nu zijn vader er niet meer was. Met een ernstig gezicht schudde hij handen en vertelde wat voor verlies dit was voor het bedrijf en voor de maatschappij. Zijn vader was zo'n goede man geweest. Toen Inge hem hoorde vertellen dat hij en zijn vrouw tot het laatst bij zijn vader was geweest aan diens sterfbed, haalde ze haar schouders op. Wat een leugens allemaal.

Fred was ook regelmatig in het sterfhuis om samen met zijn vader de condoleances in ontvangst te nemen. Zijzelf werd min of meer genegeerd totdat oma haar erbij haalde.

"Jij hoort hier meer dan je broer, jij was tot op het laatst zijn zonetje. Vergeet dat nooit."

Ze zag dat Fred een jaloerse blik opzij wierp toen oma dat zei.

"Denk maar niet dat je daar je voordeel mee kunt doe," siste hij haar toe.

Tijdens de begrafenis mis eisten Fred en Nathalie een hoofdrol op. Haar moeder droeg een prachtig mantelpakje met een voile voor haar gezicht zodat het leek alsof ze diep in rouw gedompeld was. Inge had een marineblauw jurkje aan dat opa zo mooi gevonden had. Ze zat naast haar oma en hield haar hand vast.

"Het komt goed oma, ik zal er altijd voor u zijn en ik ga niet weg. Ik blijf bij u."

Na de teraardebestelling was er een bijeenkomst met koffie en broodjes. Er waren meer dan 400 mensen en tegen het einde had Inge een slappe hand van alle condoleances. Haar oma was gaan zitten omdat het staan te vermoeiend werd.

"We gaan zo naar huis oma. Zal ik mijn vader vragen of hij ons brengt?"

“Nee, ik kan wel met een van de bestuursleden meerijden. We zullen Eric, Nathalie en Fred maar met rust laten, die hebben ook een zware dag gehad.”

Zelfs na dit vreselijke verlies dacht ze nog aan anderen.

Terug in het lege huis ging de telefoon. Inge nam op.

“We komen je zo halen. Nu opa er niet meer is kun je beter thuis komen wonen. We zoeken voor oma een klein appartementje want ze kan niet alleen in dat grote huis blijven wonen.”

Inge kon haar oren niet geloven. Opa lag koud onder de grond en nu kwamen ze al met hun plannen.

“Daar komt niets van in. Oma heeft de tijd nodig om aan het idee te wennen dat opa er niet meer is. We hebben alle tijd om te kijken wat een goede oplossing is en ze is oud en wijs genoeg om haar eigen beslissingen te nemen. Dat hoef jij niet voor haar te doen en ik ook niet.”

Ze gooide de telefoon er op.

“Wie was dat kind?”

“Iemand van de gemeente. Ik heb gezegd dat ze over een maand nog maar eens moeten bellen.”

“Dank je wel voor alle goede zorgen. Als ik jou niet gehad had was alles nog veel moeilijker geweest. Je bent een enorme steun voor me geweest.”

“En u voor mij. We redden het wel samen.”

Het volgende half jaar gebeurde er niets. Haar vader kwam niet meer terug op haar telefoontje. Wel merkte ze dat Fred vaker op bezoek bij zijn oma kwam. En meestal met een reden.

“Oma heb je nog wat geld voor me, ik wil graag een nieuwe fiets hebben. En Inge heeft ook een nieuwe fiets gehad.”

“Ja maar Inge woont bij mij. Voor een fiets moet je naar je vader en moeder, die hebben geld genoeg.”

“Maar oma, dat is toch niet eerlijk. Oma’s moeten hun kleinkinderen allemaal even veel geven en u trekt Inge voor.”

Oma kon zich inhouden om niet te zeggen dat Inge er niet om gevraagd had om bij haar oma te wonen. Fred had daar niks mee te maken, dat was een zaak van hun ouders.

Op een dag dat Inge naar school was maakte ze een afspraak met haar notaris. Ze wilde een apart fonds voor Inge oprichten als zij er niet meer zou zijn want ze vermoedde dat, als het aan Nathalie lag, alles naar Fred zou gaan. De notaris beloofde om dat in orde te maken en te zorgen dat alle schilderijen en juwelen naar Inge zouden gaan plus een groot geldbedrag dat zou worden vastgezet op haar naam tot ze 21 jaar was. Een paar dagen later moest ze naar het notariskantoor komen waar het testament werd ondertekend met twee getuigen die opgeroepen waren. Een van hen was de klerk van de notaris. Hij zat bij Eric op tennisles en liet zich daar ontvallen dat Erics moeder bij de notaris was geweest voor een testament. Eric stopte meteen met tennissen en kledde zich om.

Hij racete naar zijn vrouw die gelukkig thuis was.

“Wat vindt jij daarvan. Mijn moeder heeft een testament laten opstellen, ik denk dat ik wel weet wie de begunstigde is.”

“Kan ze dat zomaar doen, zonder jou te benadelen?”

“Ja hoor, ze kan niet aan mijn kindsdeel komen maar verder staat het haar vrij om met haar geld te doen wat ze wil.”

“Dat is niet eerlijk tegenover Fred. Die heeft recht op hetzelfde als zijn zus. Ik wil dat je haar ter verantwoording roept. Misschien is

het een goed idee om Inge weer terug naar huis te halen, die heeft veel te veel invloed op jouw moeder.”

Eric vertrok woedend naar zijn moeder die direct begreep dat haar testament niet meer geheim was.

“Waarom doe je dit soort dingen stiekem achter mijn rug. Ik ben je zoon en je moet dit met mij overleggen. Ik durf te zweren dat die dochter van mij je opgestookt heeft om dit te doen, die achterbakse meid. Het is niet eerlijk tegenover Fred. Nathalie is ook heel boos en wil je niet meer zien als je hiermee doorgaat.”

“Nathalie zie ik sowieso bijna nooit en Inge weet niet eens van het bestaan van dit testament af. Dus ik zou maar een beetje inbinden. Je zult niets te kort komen en je weet dat het bedrijf van je vader in zijn geheel naar jou gaat.”

“Nu ik hier toch ben. Nathalie wil graag dat Inge weer thuiskomt wonen. Ze is nu bijna 15 en een dochter hoort bij haar moeder. Wil jij haar er op voorbereiden want naar mij of haar moeder luistert ze niet.”

“Naar mij ook niet als het hier over gaat. Ze wil bij mij blijven wonen en voor mij zorgen. We hebben het goed samen dus ik zou het heel fijn vinden als je het zo zou laten.”

“Maar het huis is toch veel te groot voor je. Dat kun je nooit in je eentje onderhouden.”

“Gelukkig heeft opa goed voor me gezorgd en ik kan iedereen inhuren om werk voor me te doen. We redden het wel.”

Met die woorden kon hij weer terug naar huis.

Oma en Inge redden het inderdaad wel maar het werd voor oma steeds moeilijker om het huis in orde te houden. Haar slaapkamer lag op de eerste verdieping en ze had moeite met traplopen. Op een middag vond Inge haar oma onder aan de trap. Ze was gestruikeld over een losse traproede en een paar treden naar beneden gevallen. Ze kon niet meer opstaan en in het ziekenhuis bleek dat ze haar heup had gebroken. Gelukkig had ze maar een

klein uurtje op de grond gelegen. Inge moest er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn als ze niet op tijd naar huis gegaan was. Toen ze de volgende middag naar het ziekenhuis ging trof ze haar vader daar aan.

“Je wil toch niet zeggen dat je helemaal alleen in dat grote huis hebt geslapen. Dat is onverantwoord. We rijden straks langs, je pakt je kleren en je komt bij ons wonen. Ik heb net met oma afgesproken dat ze volgende week naar een revalidatiecentrum gaat en daarna zien we wel verder. Je bent minderjarig dus je hebt me te gehoorzamen.”

Inge zag aan het gezicht van haar oma dat ze niet tegen moest stribbelen.

“Het is gevaarlijk voor je om alleen daar te wonen. Als mensen het weten ben je er misschien niet veilig dus doe nu maar wat je vader zegt.”

Met grote tegenzinking ze met haar vader mee en pakte alle spullen die ze nodig had voor een kort verblijf bij haar ouders. Schoolspullen, een paar kleren en toiletspullen. Zo gauw haar oma weer thuis was ging ze weer terug. Gelukkig was haar moeder op reis want ze had geen zin om met haar te praten. Fred was er wel om haar te verwelkomen.

“Zo, daar is de verloren dochter. Nu moet je wel hè, nu oma hulpbehoevend is. Maar je kamer is nu voor een deel van mij, daar moet je maar aan wennen.”

Ze ging er niet op in en liep naar haar kamer. Daar was ze al jaren niet meer geweest en ze schrok hoe het daar er uitzag. Er stond een grote tafel met daarop de elektrische trein van Fred. Het was nooit echt haar kamer geweest maar nu helemaal niet meer.

“Papa, is er misschien een andere kamer waar ik kan slapen. Hier lig ik tussen de treinen in, daar heb ik geen zin in.”

“Je kunt de logeerkamer nemen, dan heb je meer privacy. Mij maakt het niets uit.”

Gelukkig, dan had ze toch een plekje voor zichzelf, ver uit de buurt van Fred. Iedere middag ging ze naar het ziekenhuis en toen oma

in het revalidatiecentrum werd opgenomen ging ze daar naar toe. Vaak bleef ze er eten en ging ze alleen slapen in haar ouderlijk huis.

Toen haar moeder thuis kwam was die niet blij om haar te zien.

“Met hangende pootjes kom je nu terug maar als ik gasten krijg dan moet je terug naar je eigen kamer. Mevrouw wil een eigen suite, nou vraag ik je.”

Inge vroeg zich voor de zoveelste keer af waar ze het aan verdiend had dat haar moeder zo onaardig en liefdeloos tegen haar deed. Tegen Fred was ze aardig, ze nam cadeaus voor hem mee en verwende hem zoveel ze kon. Maar zij leek wel een soort assepoester die er eigenlijk niet mocht zijn. Ze kon zich bijna niet meer herinneren dat haar moeder haar een kus had gegeven. O ja, die ene keer toen ze een diner had gegeven waar ze samen met oma voor was uitgenodigd. Toen werd ze voorgesteld als de lieve, slimme dochter en om die woorden kracht bij te zetten had haar moeder haar een kus gegeven. Ze had de neiging gehad om haar wang schoon te vegen maar had dat maar achterwege gelaten.

Gelukkig ging het steeds beter met oma. Ze kon al lopen met een loopreken nog even en ze mocht weer naar huis. Daar staken Eric en Nathalie een stokje voor. Ze gingen een paar keer 's avonds naar oma toe en maakten haar zo murw dat ze toegaf dat ze niet meer zelfstandig in het grote huis kon wonen. Ze zouden een mooi appartement voor haar zoeken waar alle hulp bij inbegrepen was die ze nodig had. Een kamer, slaapkamer, badkamer, keukentje en in het complex een restaurant, winkeltjes en een kapper. Ideaal voor haar. En Inge zou voorgoed naar haar ouders verhuizen.

En zo gebeurde het. Niet lang daarna werd er in een naburig dorp een appartement gevonden dat aan alle wensen voldeed. Het huis werd te koop aangeboden en leeggehaald. Een paar schilderijen werden in haar nieuwe huis opgehangen, de rest werd tijdelijk in het huis van Eric en Nathalie gestald. Gelukkig lag het nieuwe

onderkomen van oma vlakbij een bushalte en kon ze gemakkelijk naar haar toe als ze dat wilde.

Het leven thuis was vervelend, zeker als haar moeder er was, maar ze probeerde het beste er van te maken. Gelukkig kreeg Fred belangstelling voor meisjes en liet hij haar met rust. Zelfs de treinen werden nauwelijks nog aangeraakt. Toen ze voorstelde om alles tijdelijk op te ruimen ging hij daar mee akkoord en had ze haar eigen kamer weer terug. Want tot nu toe had ze al een paar keer halsoverkop weg moeten uit de logeerkamer omdat er onverwachts gasten kwamen opdagen.

Nog even en ze werd 18, deed eindexamen en daarna zou ze ver weg van huis ergens gaan studeren. Wat wist ze nog niet, als het maar ver weg was.

Ze haalde haar eindexamen gymnasium met vlag en wimpel. Alle jongens en meisjes uit haar klas hielden thuis een groot feest maar Nathalie vond dat teveel gedoe.

“Die pubers zuipen en kotsen in de tuin. Daar heb ik geen zin in. Nodig maar een paar mensen uit en dan gaan we uit eten.”

Dat had ze niet gedaan. In plaats daarvan nodigde ze haar oma uit om in het dorpsrestaurant te gaan lunchen.

“Ik ben zo trots op je. Jammer dat ik niet bij de diploma-uitreiking kon zijn maar ik begreep dat dat erg onhandig was voor je vader en moeder.”

Dat wist ze helemaal niet dat oma ook had willen komen. Wat zou ze dat fijn hebben gevonden.

“Ik wil je iets vertellen. Ik heb een testament laten opstellen waarin ik alle schilderijen en mijn juwelen aan jou vermaak. Ook is er een fonds opgericht waar veel geld op staat en waar je na je 21^e ieder jaar geld uit krijgt. Het testament ligt bij de notaris.”

“Maar oma, dat is toch niet nodig. Dat zullen Eric en Nathalie zeker niet leuk vinden en Fred helemaal niet. Die voelt zich altijd al achtergesteld.”

“Nee, nodig is het niet want ik denk dat jij heel goed in staat bent om je eigen kost te verdienen. Maar ik wil dit om een beetje goed te maken dat je zoveel liefde tekort bent gekomen.”

“Oma, als er iemand veel van me houdt dan bent u dat.”

“Zo heb ik het besloten. Zorg dat ze dat niet van je afpakken.”

Na de lunch maakten we nog een kleine wandeling en opeens had ik het gevoel dat er iets vreselijks stond te gebeuren. Oma zou doodgaan en dan had ik niemand meer. Ik zette het van me af. Die avond schreef ik mezelf in voor een medicijnenstudie, meer dan 200 kilometer van huis. Ik had het met oma besproken en ze vond het een goede en verstandige keus.

De volgende morgen werd ik wakker gemaakt door mijn vader. Hij had rode ogen van het huilen en ik wist meteen wat er gebeurd was.

“Heeft ze veel pijn gehad?”

“Nee, ze is in haar slaap overleden, ze heeft er waarschijnlijk niets van gemerkt.”

Na de verdrietige begrafenis werd bij de notaris haar testament voorgelezen. Ik wist wat er in stond maar mijn ouders waren verbaasd en een beetje verbolgen. Nathalie vond eigenlijk dat zij recht had op de juwelen maar er stond zo duidelijk in dat ze voor haar waren dat ze daar niets tegen in kon brengen. Ik vertelde mijn vader dat ik de juwelen van oma graag in een bankkluis wilde bewaren. Als student op een kamertje waren die dure spullen veel te kwetsbaar.

“Dat is toch onzin. We hebben thuis een prima kluis waarin alles past. Een kluisje huren bij de bank is echt niet nodig. En de schilderijen hangen hier ook prima. Het klimaat in huis is optimaal voor kunst en als je ooit zelf een groot huis hebt kun je ze komen ophalen.”

Inge vond het allemaal goed. Ze ging het huis uit, ze ging studeren en er wachtte haar een nieuwe toekomst.

Haar studie, het op kamers wonen, de colleges, ze vond alles even leuk en opwindend. Van haar vader kreeg ze iedere maand geld waarmee ze gemakkelijk rond kom komen. Ze hoefde er geen baantje bij te nemen zoals zovele studenten. Met een busje van een van haar vaders filialen was ze weggebracht. Haar ouders konden niet meegaan want ze hadden een belangrijk diner die avond. Ze had niet veel spullen meegenomen. Een bed, wat keukenspullen, haar kleren en foto's van haar oma en haarzelf. Ze wilde het lievelingsschilderij van haar oma meenemen maar daar had Nathalie een stokje voor gestoken.

“Dat ga je echt niet doen. Het is een heel duur en bijzonder schilderij en dat valt niet te verzekeren op een studentenkamer.”

“Maar het is van mij, ik mag er mee doen wat ik wil.”

Je bent nog minderjarig dus tot die tijd doe je wat wij willen. En wij willen niet dat je dat schilderij meeneemt. Ik heb wel een mooie reproductie voor je als je persé kunst aan de muur wilt hangen.”

Ze was zonder schilderij en zonder reproductie vertrokken.

Zonder enig probleem haalde ze al haar tentamens voor haar propedeuse en binnen een jaar had ze haar kandidaats, ruim binnen de tijd die er voor stond. Over het laatste stuk voordat ze co-schappen kon gaan lopen deed ze iets langer. Ze had Cornelis, een leuke medestudent ontmoet die haar op handen droeg. Ze wist niet wat haar overkwam. Naast haar oma was er niemand die zo onvoorwaardelijk voor haar ging. Af en toe verzuimde ze een college en voor het eerst zakte ze voor een tentamen, gewoon omdat ze te weinig tijd erin gestoken had.

“We moeten onze studie echt wat serieuzer nemen als we willen slagen. Nog maar een paar tentamens en we zijn er.”

Samen zetten ze hun schouders er onder en ze haalde haar doctoraal examen. Ze was basisarts. Niet cum laude afgestudeerd

zoals haar professoren vroeger gedacht hadden, maar nog steeds met goede cijfers.

Jammer genoeg moesten ze hun co-schappen in verschillende ziekenhuizen lopen. Ook al lag hun werk maar een half uur met de trein uit elkaar, hun werkschema zat zo vol dat ze elkaar af en toe weken niet zagen. Maar als er dan eindelijk een weekend gepland was viel alle werkdruk en belasting van hen af.

Ze gingen samen een lange wandeling maken op de Veluwe toen Cornelis ineens verdwenen was. Hij had zich achter een grote den verstopt en zat daar op zijn knieën.

“Ik wil je iets vragen Inge. Wil je met me trouwen?”

Inge bloosde ervan, dit had ze helemaal niet verwacht. Hij haalde een klein doosje uit zijn zak en hield haar dat voor.

“Ik ben wel niet rijk zoals je ouders, maar misschien is deze verlovingsring naar je smaak.”

Het was een eenvoudig zilveren ringetje maar voor Inge was het de mooiste ring die ze ooit gezien had.

“Ja, ik wil met je trouwen. Morgen?”

“Nee overmorgen, ook goed. Zo gauw als het kan. Als onze werkschema's het toelaten.”

Ze trouwden in alle stilte op maandagmorgen, dan was het gratis.

Inge was met haar laatste co-schap bezig toen ze zich misselijk voelde. In de loop van de dag verdween de misselijkheid maar s' morgens, net voor ze iets gegeten had was het vreselijk. Ze was zwanger. Cornelis was er heel blij mee. Ze zouden een echt gezin gaan stichten. Hij zou de kost verdienen en zij zou thuis voor de kinderen zorgen.

“Nee dat wil ik niet. Ik werk ook en samen zorgen we voor de kinderen.”

“Wil je dan zoals je moeder worden. Iemand die geen tijd heeft voor haar kinderen?”

“Nee, ik ga het heel anders doen. Ik voel nu al zo veel liefde voor deze baby. We gaan de meest liefdevolle ouders zijn die je maar kunt bedenken.”

“We zien het wel. Als het aan mij ligt blijf jij thuis en ga ik de kost verdienen.”

“Je vergeet het fonds dat mijn oma voor me heeft opgezet. Ik heb er nog nooit geld uit opgenomen maar misschien wordt het straks tijd. En dan hebben we ruime middelen om goede hulp in te schakelen.”

“Nee, ik wil niet dat je iets van dat geld opneemt. Ik zorg voor je en niet een of andere overleden oma. Ik kan een gezin onderhouden.” Ze had hem nog nooit zo gezien en gehoord. Zijn gezicht was vuurrood en er parelde zweet op zijn voorhoofd.

“Ik wil het niet en daar mee uit.”

“Wat een autoritaire zak ben je zo. Je hebt niets over mij te willen. Ik ben mijn eigen baas en ik heb genoeg geld om mijn eigen boontjes te doppen.”

“Dat is het net. Ik weet dat je ouders rijk zijn en jij ook maar ik wil dat we alles met onze eigen handen verdienen. Ik ben opgegroeid in een arbeidersmilieu en ik wil nooit dat ze zeggen dat ik jou voor het geld getrouwd ben.”

Ze zag hoe dit alles hem van streek maakte en besloot het er maar even bij te laten.

Die avond belde ze naar huis om te vertellen dat ze zwanger was. Het was meer dan een half jaar geleden dat ze telefonisch contact hadden gehad. Ze kreeg haar moeder aan de lijn.

“Wat een vreselijk nieuws. Wat moeten de mensen wel zeggen dat onze dochter een ongehuwde moeder is.”

“Wie zegt er dat ik ongehuwd ben. Een hele tijd geleden zijn Cornelis en ik getrouwd.”

“En daar weten wij niks van.” Haar moeder reageert furieus op het nieuws.

“Daar heb ik dan één dochter voor en die meent te moeten trouwen zonder haar ouders erbij uit te nodigen. Waren zijn ouders er zeker wel bij.”

“Nee die waren er ook niet. Het was allemaal heel simpel.”

“Ik zal tegen je vader zeggen dat hij opa wordt. Zal hij blij mee zijn.”

Voordat Inge verder nog iets kon zeggen had ze opgehangen.

De volgende dag belde haar vader om haar te feliciteren.

“Je begrijpt dat Nathalie hier niet echt gelukkig mee is. in de eerste plaats omdat ze nu oma wordt en dus oud. En in de tweede plaats omdat je haar een bruiloft door de neus hebt geboord waar ze als stralende liefhebbende moeder in het middelpunt van de belangstelling kon staan. Ik hoop dat je weet wat je doet en dat die man van je niet op je geld uit is.”

Dit was al de tweede die het over haar geld had.

“Nee hoor, hij is ook arts en wil zelfs niet dat we aan het geld uit oma’s fonds komen. Hij wil zelf zijn gezin onderhouden.”

“Dat klinkt goed. Neem hem maar eens een keer mee hier naar toe dan kunnen we kennis maken.”

Dan kunnen ze lang wachten. Ze is niet van plan om Cornelis te laten fijnmalen door haar moeder en haar broer.

Fred woonde nog steeds thuis. Zijn middelbare school had hij met hangen en wurgen gehaald. Hij was twee keer blijven zitten en met veel bijlessen en een donatie aan de ULO was hij uiteindelijk geslaagd. Daarna ging hij naar de Handelsschool waar hetzelfde liedje zich afspeelde. Maar hij had een diploma op zak en ging in de zaak van zijn vader werken. Dat ging zeker in het begin niet zonder problemen omdat Fred zich gedroeg alsof hij al de directeur was.

“Je moet alles nog leren, niet zo hoog van de toren blazen jij. Er werken hier mensen die tien keer meer in hun mars hebben. Je

krijgt een eigen coach want ik denk dat we ruzie krijgen als ik je opleiding ter hand ga nemen.”

“Ik ben klaar met mijn opleiding en heb geen coach nodig.”

“Ik heb het overlegd met een van onze commissarissen, Troelstra. Hij vindt het leuk om jonge mensen wegwijs te maken in het bedrijf. Het is kiezen of delen. Als je het niet wil dan moet je een andere baan zoeken.”

Fred koos eieren voor zijn geld. Zijn vader realiseerde zich dat zijn opvolger niet een van de slimste was maar er was maar een zoon dus er zat niets anders op. Jammer dat Inge een meisje was want die had verstand en gevoel. Maar het was ondenkbaar dat een meisje in zijn voetsporen zou treden. Bovendien zou ze dat nooit willen.

Door Troelstra aan Fred te koppelen konden ze er misschien samen een succes van maken. Want Troelstra was meer als een coach. Hij had met hem afgesproken dat hij Fred verder zou begeleiden mocht hij er niet meer zijn. Want hij twijfelde of Fred het bedrijf alleen kon runnen, zeker nu het jaarlijks groeide en groeide. Maar met Troelstra aan zijn zij kon het wel een succes worden.

Na een wat moeizame start liep het contact tussen Troelstra en Fred prima. De iets oudere man gaf hem het gevoel dat hij belangrijk was en dat was precies datgene dat Fred nodig had. Troelstra wist zijn zin door te drijven zonder dat zijn leerling doorhad dat het niet zijn ideeën waren. Ook werd hij gecorrigeerd als hij zijn werknemers neerbuigend behandelde of schoffeerde.

“Dat kun je niet maken Fred. Deze man werkte al voor je vader toen jij nog geboren moest worden. Hij verdient respect en geen grote mond.”

“Sorry, ik bied mijn excuses aan maar ik kan er niet tegen als iemand het beter weet.”

“Maar hij weet het beter, wen daar maar aan. Er zijn altijd mensen die het beter weten en als je echt slim bent dan luister je daar naar.”

Hij dacht bij zichzelf dat het daar net aan ontbrak bij Fred maar dat zou hij nooit kunnen zeggen.

Fred had weinig contact met zijn vader, het leek wel of die hem uit de weg ging. Hij leerde het bedrijf van binnen en buiten kennen door Troelstra die hem overal mee naar toe nam, stage liet lopen op alle afdelingen, hem bij de raad van bestuur uitnodigde en met hem de accountantsrapporten doornam.

“Is de jaarmzet zo groot? Dan kan er wel een leuk sportwagentje voor mij af. Ik krijg zo’n klein loon, nog minder dan een van de afdelingschefs.”

“Je moet niet alleen naar de omzet kijken maar ook naar de uitgaven en de reserveringen. Als je niet genoeg opzij legt kom je voor verrassingen te staan als het wat minder goed gaat. Maar ik zal met je vader overleggen of je salaris iets omhoog kan.”

Zijn vader ging akkoord maar had als voorwaarde dat Fred het ouderlijk huis zou verlaten. Hij was nu ruimschoots volwassen en het werd tijd dat hij een eigen gezin ging stichten. Fred had diverse vriendinnen gehad maar steeds was het stukgelopen op het feit dat ze slimmer waren dan hij en niet accepteerden dat hij daar niet tegen kon. Hij werd woedend als hij merkte dat ze hem de baas waren en hij moest zich beheersen om dan geen klappen uit te delen. Vrouwen moesten hun plaats weten. Mannen regeerden de wereld, mannen zoals hij.

Hij kocht met geld van zijn moeder een huis en voelde zich alleen en verlaten. Eten deed hij in restaurants en iedere avond was hij ergens in een club te vinden om de lege bank te ontvluchten. Tijdens een van de avonden kwam hij Sylvie tegen. Een knappe vrouw die haar plaats leek te weten. Ze was heel lief en onderdanig tegen hem, precies zoals hij een vrouw graag had. Ze wiegerde om meteen met hem mee naar huis te gaan want ze was

niet zo gemakkelijk te krijgen. Ze hield van orde en regels en een van haar regels was dat je getrouwd hoorde te zijn om met elkaar te slapen. Een ouderwets meisje in deze jaren van vrije liefde en seks, daar hield hij van.

Hij stelde Sylvie voor aan zijn ouders en vooral zijn moeder was laaiend enthousiast.

“Een goede keuze jongen. Deze vrouw zal je veel verder helpen.”

Wat ze niet zei was dat ze zag dat Sylvie een prachtig toneelstuk opvoerde en veel slimmer en uitgekookter was dan dat ze zich voordeed. Ze had twee jaar psychologie gestudeerd maar was daarmee gestopt omdat ze het allemaal te saai vond. Nu deed ze allerlei cursussen op het gebied van kunstgeschiedenis. Nathalie had er een vriendin bij waarmee ze over haar verzameling en mogelijke aanschaffen kon praten.

De eerste avond gingen zijn moeder en Sylvie het hele huis door om alles te bekijken. Sylvie realiseerde zich dat er kapitalen in dit huis hingen maar liet niet blijken dat ze er zoveel zicht op had.

Toen hij haar thuisbracht vroeg ze hem waarom er geen kunst in zijn huis hing. Daar waren de muren zo kaal.

“Ik ga het meteen morgen regelen. Er is heel veel kunst van mijn oma en dat kan naar mijn huis.”

“Zit die Manet daar ook bij?”

“Manet, welk schilderij is dat?”

“Het schilderij dat in de logeerkamer hangt, boven de boekenkast.”

“Ja, dat hoort ook bij de erfenis van oma dus dat kan ook mee.”

Op die manier verhuisde het overgrote deel van de kunst naar Freds huis.

Toen ze trouwden, een half jaar na hun kennismaking, kregen ze een nieuw en groter huis waar ook de rest van de erfenis in paste. Het was de bruiloft waar Nathalie van gedroomd had. Een witte bruid met een enorme kanten sleep. Tien bruidsmeisjes, een taart van een meter hoog en heel erg veel gasten. Zelf was ze het stralende middelpunt en ze vertelde tegen iedereen hoe blij ze

was dat Fred Sylvie tegen het lijf was gelopen. De ouders van Sylvie speelden nauwelijks een rol. Haar vader had haar naar het altaar gebracht maar verder bleven ze op de achtergrond. Het waren eenvoudige middenstanders met een kleine winkel die hun ogen uitkeken toen ze alle rijkdom zagen die rond de van Kleefs hing. Dat had hun enige dochter toch maar bereikt. Ze was altijd al dol op geld geweest en als klein meisje had ze haar ouders uitgescholden omdat die boodschappen soms weggaven als iemand geen geld had. Alles moest contant afgerekend worden en praatjes vulden geen gaatjes. Zij deed vanaf haar 15^e de boekhouding en wist exact hoeveel geld er in het winkeltje omging.

Inge en Cornelis waren ook naar de bruiloft gegaan. Inge met een dikke buik want aan het eind van dat jaar werd hun kind verwacht. Ze vond het vreselijk om haar moeder en Sylvie samen bezig te zien. Het leek wel of dat de dochter was die ze zo graag gehad had en dat zij weggezet werd als ongewenst kind. Toen ze daarover met Cornelis wilde praten legde die zijn vinger op haar lippen.

“Laat het gaan. Jij hebt door je leven met je oma een prima jeugd gehad. Gun hen hun geluk en je moeder ook. Het verleden is niet meer terug te draaien.”

Ze moest hem wel gelijk geven maar het stoorde haar vreselijk. Wel kwamen er diverse werknemers van haar vader naar haar toe die haar vertelden hoe jammer het was dat ze een meisje was. Ze zou een betere opvolger voor haar vader zijn geweest dan die broer van haar. Veel personeelsleden zag hem niet zitten en waren bang voor het moment dat hij directeur zou worden. Gelukkig dat Troelstra hem in het gareel hield. Daar wist ze niets van en het verbaasde haar dat Fred zich in het gareel liet houden. Toen Troelstra op haar af liep om haar te feliciteren met haar broer en haar zwangerschap vroeg ze het hem op de man af.

“Waarom vindt Fred het goed dat jij zijn oppas bent? Dat is niks voor hen.”

Troelstra moest lachen.

“Hij heeft niks te wensen, het is een bevel van zijn vader. Als hij mij niet accepteert vliegt hij de laan uit.”

Na afloop van het diner zouden ze nog een afzakkertje hebben in Freds nieuwe huis. Sylvie liet hen trots alle kamers zien. Inge keek verbaasd dat haar schilderijen hier aan de muur hingen,

“Het werd te vol bij onze ouders, dus ik heb ze hier maar opgehangen. Komt goed hoor zusje.”

Ze hield er een naar gevoel aan over maar door de drukte op haar werk en haar zwangerschap ebde het weg.

Haar relatie met Cornelis viel tegen. Al na een paar maanden ontpopte hij zich als een autoritaire man die alle touwtjes in handen wilde hebben. Hij bekende dat hij al vanaf zijn puberteit regelmatig depressieve periodes had die soms maanden aanhielden. Daarna was hij weer vrolijk maar wel erg dwingend in al zijn eisen. Voor de lieve vrede liet ze alles maar toe. Haar kind zou toch een vader moeten hebben en ze was vast van plan om een hele goede en liefhebbende moeder te zijn. Heel anders dan haar eigen moeder. Nu ging het er op lijken dat de vader minder geschikt was voor de vaderrol. Dat zou betekenen dat zij de kar moest trekken en zorgen voor een gelukkig leven voor haar kind.

Toen de bevalling zich aankondigde waren ze net verhuisd naar een nieuwe stad waar Cornelis een aanstelling had gekregen in het plaatselijke ziekenhuis. Zij zelf had haar baan opgezegd en hoopte dat ze na een paar maanden wel iets zou vinden. Ze wilde dat Cornelis haar naar het ziekenhuis bracht toen de weeën sneller en pijnlijker werden. Hij weigerde, er was nog alle tijd en hij zou voor schut staan als ze te vroeg naar de kraamafdeling gingen. Pas toen ze zei dat ze moest persen vertrokken ze halsoverkop naar het ziekenhuis. Daar bleek dat het hoofdje al ingedaald was en de

navelstreng om het nekje zat. Zuurstofgebrek, ze wist precies wat dat voor gevolgen kon hebben. De harttonen waren niet meer hoorbaar en dankzij een snelle actie van de gynaecoloog werd het kindje levend geboren. Een jongetje van ruim 8 pond. Het duurde een halve minuut voordat ze de eerste huiltontjes hoorde. Ze hoopte dat alles goed zou zijn.

“Je hoeft je geen zorgen te maken. Hij heeft heel snel weer zuurstof gehad dus ik denk dat er niets aan de hand is. Positief denken Inge.”

Cornelis had gemakkelijk praten, ze wist hoe gevaarlijk zuurstofgebrek kon zijn bij de geboorte. Op dit moment konden ze nog niets zeggen. Toen de kleine jongen op haar buik werd gelegd voelde ze zich de koning te rijk. Haar hart stroomde vol en opdat moment begonnen haar borst en te vloeien. Hij dronk gulzig en kreeg meteen de hik. Cornelis stond trots naar haar te kijken.

“Wat is een voedende moeder toch mooi. Je bent de liefste en mooiste vrouw die ik ken.”

Op dat moment dacht ze dat alles goed zou komen. Met de kleine baby en met hun relatie.

Leon groeide voorspoedig maar was traag vergeleken bij andere kinderen. Bij het consultatiebureau wilden ze hem extra onderzoeken omdat er in zijn status stond dat hij zuurstofgebrek had gehad bij zijn geboorte. Uit dat onderzoek bleek dat hij op een aantal gebieden achterliep. Lichamelijk was er niets aan hem te merken maar de jeugdarts gaf aan dat hij heel laat zindelijk zou worden, als dat ooit gebeurde. Verder zou zijn taalontwikkeling achter lopen, hij zou nooit hele zinnen kunnen formuleren. Een gewone school zat er niet in, hij moest naar het bijzonder onderwijs als hij 4 jaar oud was. Inge wist dat dit er aan zat te komen maar ze hield niet minder van hem. Hij was haar prinsje en ze vertroetelde hem waar ze maar kon. Cornelis vond dat ze hem te veel verwendde. Wel een goede bijkomstigheid was dat Inge, door haar gehandicapte zoon, haar plan om weer aan het werk te

gaan, liet varen. Zonder dat hij het wist nam ze geld op uit het fonds om extra dingen voor Leon te financieren zoals logopedie en een alternatief genezer die zijn IQ zou kunnen verhogen.

Ze leefden volledig naast elkaar. Hij had zijn drukke werk in het ziekenhuis, zij zat dag en nacht klaar voor Leon. Tijdens een zeldzaam vrij weekend werd Leon, tegen haar zin, uit logeren gestuurd bij de ouders van Cornelis. Haar man had een kamer gehuurd in een hotel aan zee en daar zouden ze gaan wandelen en uitwaaien. Dat had ze wel verdiend na al haar werk.

Twee maanden erna merkte ze dat ze opnieuw zwanger was. Dit keer zou ze er voor zorgen dat ze op tijd in het ziekenhuis arriveerde. Haar zwangerschap was zwaar omdat de zorg voor Leon veel energie kostte. Hij sliep slecht en hield haar hele nachten uit haar slaap. Ze was naar de logeerkamer verhuisd om haar man niet wakker te maken als ze weer haar bed uit moest. Uiteindelijk zette ze een extra bed in de kamer van Leon om hem zo heel snel weer rustig te krijgen.

Toen ze haar ouders op de hoogte stelde van haar zwangerschap kreeg ze te horen dat Sylvie ook zwanger was en rond dezelfde tijd een kind verwachtte. Haar moeder vroeg helemaal niet hoe het met haar ging maar wijdde uit over de toestand van Sylvie, dat ze zo flink was en zo mooi bleef. Dat het een echt moederdier was enzovoorts. Uiteindelijk had ze de hoorn er op gelegd omdat ze er niet meer tegen kon. Haar moeder had meteen teruggebeld maar ze had niet opgenomen.

Cornelis had nachtdienst en het eerste waar ze aan dacht toen er midden in de nacht gebeld werd was dat er iets met hem aan de hand was.

“Inge, je moet direct naar het ziekenhuis. Je vader heeft een hartverlamming gehad en het is heel ernstig. We denken dat hij het niet overleefd.”

Het was Fred die haar belde. Hij was erg overstuur en bleef maar herhalen dat ze meteen moest komen.

“Ik kan Leon niet alleen thuis laten. Die moet ik meenemen want als hij wakker wordt moet er iemand zijn.”

Neem die debiel maar mee als het niet anders kan, maar kom direct als je hem nog levend wil zien.”

De schrik van dit slechte nieuws werd overspoeld door zijn woord ‘debiel’ voor haar zoon. Op de automatische piloot haalde ze Leon uit bed die gewoon doorsliep, kleepte hem aan en ze vertrokken naar het ziekenhuis.

Haar moeder stond voor de IC te huilen.

“Je bent te laat. Hij is 10 minuten geleden doodgegaan. Wat voor een dochter ben jij. Niet eens de moeite nemen om nog afscheid van je vader te nemen.”

“Maar moeder, Fred heeft me pas een half uur geleden gebeld. ik had nooit sneller hier kunnen komen.”

“Nu ga je ook nog liegen. Hij heeft je vanmiddag al verwittigd en nu pas neem je de moeite om te komen.”

Ze was de hele dag thuis geweest dus als Fred had gebeld had ze dat zeker moeten horen. Er was geen telefoontje geweest.

Fred en Sylvie zaten naast het bed van haar vader, hand in hand. Inge vond het niet het goede moment om hem te vragen waarom hij pas zo laat gebeld had. Het verdriet om het verlies van haar vader was groot maar ze wilde niet huilen. Gelukkig hield Leon zich goed. Ze had hem op een bank in de wachtruimte gelegd met een deken over hem heen en de verpleegster had beloofd op hem te letten. De jongen die iedere nacht een paar keer per uur wakker werd, sliep meer dan een uur achter elkaar door.

In de kamer met hun overleden vader werd er spoedoverleg gehouden. Fred zou alles in orde maken voor de begrafenis. Zij, als zwangere vrouw moest voor zichzelf en haar oudste zoon zorgen. Haar vader had een testament gemaakt waarin hij alles regelde dus ook daar hoefde ze zich niet mee te bemoeien.

Het was een sombere dag dat haar vader begraven werd. Hij was nog zo jong, net 60. Fred was helemaal nog niet klaar om de leiding van het bedrijf over te nemen. Toch nam hij meteen een directeurshouding aan met naast zich Sylvie die er, ondanks haar dikke buik, chique uitzag. Er waren veel toespraken waarin de sociale kant van haar vader geroemd werd en de belangstelling die hij voor het personeel had. Aan het eind was het de beurt aan Fred, aan Inge was niet gevraagd of ze nog iets wilde zeggen.

“Allereerst wil ik alle aanwezigen hartelijk danken voor hun komst. Het is voor mijn moeder, mijn vrouw en mij erg troostend dat jullie met zo velen gekomen zijn. Ik zal mijn best doen om het bedrijf in de geest van mijn vader voort te zetten. Iedereen wordt hierbij uitgenodigd voor een hapje en een drankje, gastvrij zoals mijn vader het altijd gedaan heeft.”

Inge zat stijf in haar stoel. Zij werd niet eens genoemd, zij deed er niet toe. Was zij dan geen kind van haar vader?

Na de condoleances sprak ze Fred er op aan.

“Waarom noemde je mij niet in je dankwoord. Ik ben zijn dochter en je kunt niet net doen of ik niet besta.”

“Je hebt gelijk zus. Maar ik heb die toespraak niet zelf geschreven, dat heeft meneer Troelstra gedaan. Ik heb er verder niet op gelet. Sorry.”

Cornelis vond weer dat ze zich niet druk moest maken. Troelstra was waarschijnlijk, door de emoties, vergeten haar naam te noemen. Ze moest zich niet zo kinderachtig opstellen. Ze deed er heus wel toe, in ieder geval voor hem en Leon. En voor het nieuwe kindje. Daar moest ze al haar energie op richten.

Zoals ze met zichzelf had afgesproken was ze dit keer op tijd in het ziekenhuis. De bevalling verliep soepel en na drie uur werd haar tweede zoon op haar buik gelegd. Cornelis was er de hele tijd bij geweest en had mee gepuft. Alles zou goedkomen. Ze hadden een gezond kind en met Leon zou het ook allemaal goed komen. Jammer dat haar vader hem niet had kunnen zien want hij was gedeeltelijk naar hem vernoemd. Francis Eric.

Ze mocht snel naar huis en belde haar moeder.

“Gefeliciteerd. Weer een zoon, net als Sylvie. Die heeft eergisteren haar eerste gekregen. Zo is er gelukkig weer een opvolger als Fred er niet meer is.”

Inge wist er niets van dat Fred vader was geworden.

“Is alles goed gegaan bij Sylvie, is de geboorte zonder complicaties verlopen?”

“Ze heeft een paar hechtingen maar verder is het prima. Een gezond kind dat niet achterlijk is.”

Een klap in haar gezicht kon niet harder aankomen.

“Leon is niet achterlijk maar achter. Wil je dat nooit meer zeggen?”

Diep van binnen wist ze dat haar moeder gelijk had maar ze wilde koste wat kost dat Leon als een normale jongen groot zou worden. Daar had ze alles voorover, al zou het hele fonds van oma daarvoor gebruikt moeten worden.

“Ik had je toch al willen bellen. Over twee weken hebben we een afspraak met de notaris om de puntjes op de i te zetten. Denk je dat je dan al weer voldoende op de been bent?”

Dat moest wel lukken. Jammer genoeg kon Cornelis er niet bij zijn want die kon zijn dienst niet omruilen.

Bij de notaris voelde ze zich duidelijk in de minderheid. Naast haar moeder, Fred en Sylvie was ook Troelstra aanwezig. Die hield alles nauwkeurig bij en maakte aantekeningen.

“Zoals jullie weten gaat het bedrijf integraal naar Fred. Hij heeft de verantwoordelijkheid en alle lusten en lasten die daarbij horen. In het testament is bedongen dat hij bijgestaan wordt door Troelstra

die de afgelopen jaren bewezen heeft zeer loyaal te zijn aan de familie van Kleef. Het erfdeel van dochter Inge blijft tot de dood van haar moeder in haar beheer als zij de akte van begunstiging tekent. Verder is alles duidelijk dunkt me.”

Wat de notaris niet vertelde was dat het bedrijf van haar vader inmiddels meer dan 8 miljoen gulden waard was.

Fred vroeg haar of ze na afloop nog even mee wilde doen met het familieberaad.

“We willen heel graag dat je direct een akte van berusting tekent zodat mama in haar huis kan blijven wonen.”

“Wat houdt die akte precies in?”

Troelstra nam het woord. “Dat betekent dat je moeder in het huis kan blijven wonen en jij op dit moment geen aanspraak maakt op jouw erfdeel.”

“Dat lijkt me geen probleem. Ik heb het geld nu toch niet nodig.”

“De erfenis van het bedrijf zou sowieso naar je broer gaan. Het tekenen van de akte maakt het voor je moeder alleen maar gemakkelijker.”

Van binnen lachte ze schamper. Net alsof haar moeder het haar zo gemakkelijk had gemaakt maar ze besloot om te tekenen.

“Hoe zit het eigenlijk met het testament van oma. Alle schilderijen van mij hangen bij Fred in huis. Wanneer kan ik die op komen halen.”

Ze zag niet de snelle blik die Sylvie en haar moeder wisselen.

“Jij hebt toch helemaal geen plaats in je huis. Dat komt allemaal wel. Als je wil kan ik een paar schilderijen naar je toesturen, dan heb je die al vast.”

De week er op kwam een verhuishwagen acht schilderijen bij haar brengen. Het waren niet de schilderijen die ze zelf uitgekozen zou hebben maar dan had ze dat maar moeten doen, vond ze zelf. Ze gaf deze een mooi plekje in haar huis en keek er vaak met veel liefde naar. Wat was het fijn geweest bij oma. In deze schilderijen voelde ze de liefde die ze voor haar had. Cornelius vond het

allemaal waardeloze antieke rommel, maar ze hield voet bij stuk. De schilderijen bleven hangen.

Francis groeide als kool en tussen Leon en zijn broertje ging het goed. Leon was helemaal niet jaloers geweest op de indringer, integendeel het leek wel of hij meegaander en rustiger was geworden. Ook 's nachts werd hij minder vaak wakker. Toen er een plek was voor Francis op het kinderdagverblijf kaartte ze aan dat ze weer wilde gaan werken.

“Maar je bent er helemaal uit. Denk je dat je zo weer kunt beginnen? Er is zoveel veranderd de afgelopen jaren. Blijf jij maar lekker thuis. Het gaat toch goed zo.”

“Dat is zo maar ik wil er toe doen, ik wil iets betekenen en niet alleen maar moeder zijn.”

“Moederschap is het mooiste beroep dat er bestaat. Wees dankbaar dat je niet voor geld verdienen de deur uit moet. En daarmee basta.”

Ze legde zich er niet bij neer en de komende weken werd er veel en fel gediscussieerd.

Zelfs zo erg dat Leon op een gegeven moment riep: “Niet ruzie, niet ruzie.”

Ze vond dat vervelend maar ze wist dat ze door moest zetten. Het was nu of nooit. Ze had met haar vroegere professor overlegd en die vertelde haar dat er veel vraag naar doctoren was. Ze zou een paar bijscholingen moeten volgen maar niets stond een terugkeer naar haar beroep in de weg. Toen ze dat aan haar man vertelde werd die woedend.

“Buiten mij om overleggen, kun je wel. Ik ben je man en ik ga daarover.”

“Uit welk jaar kom jij? Heb je weleens van vrouwenemancipatie gehoord? Ik ben mijn eigen baas, ook in financieel opzicht en jij kunt me niets maken.”

“Kan ik je niets maken? Dat zullen we eens je zien. We zijn in gemeenschap van goederen getrouwd en de helft van jouw bezit is

van mij. Die verdomde erfenis van je oma heeft je helemaal verpest.”

“Dat was niet de erfenis, dat was mijn moeder die me zonder liefde weggeven heeft.”

De weken er op was er een wapenstilstand maar onder de oppervlakte woedde bij haar het vuur. Toen ze een advertentie in de krant vond stuurde ze haar eerste sollicitatie op. Ze werd meteen uitgenodigd en kon aan de slag. Ze voelde zich feestelijk maar was bezorgd hoe Cornelis dit bericht zou opvatten.

Ze hoorde de klep van de brievenbus, post. Er lag een bekende blauwe envelop. Gek, meestal kregen ze die in het begin van het jaar maar dit zou wel een naheffing zijn.

Ze scheurde de envelop open en keek ongeloofig naar het getal. Dit moest een vergissing zijn. Na wat heen en weer gebel vertelde haar broer dat hij tijdelijk een rekening gebruikt had om wat geld op te stallen. Hij zou alles betalen, dus ze hoefde zich verder niet druk te maken. En passant vertelde hij dat hun tweede zoon geboren was. Ze geloofde het verder wel en ging verder met de voorbereidingen van een feestelijk diner. Een diner dat eindigde in een nachtmerrie want nadat Cornelis had gehoord dat ze aangenomen was, vloog al het serviesgoed door de kamer, rakelings langs het hoofd van Francis.

“Dit is het einde. Ik ga echtscheiding aanvragen. Eens kijken hoe je dat gaat doen als alleenstaande moeder met twee jongens waarvan er een gehandicapt is.”

Gelukkig hoorde Leon dat niet want beide jongens waren naar boven gevlucht.

“Je zoekt het maar uit. Hier is het kaartje van mijn advocaat.”

Hij had er dus al langer over gedacht om er een punt achter te zetten. Met behulp van een mediator kwamen ze er uit. Zij mocht in het huis blijven wonen en kocht hem uit. Hij hoefde geen alimentatie te betalen omdat er genoeg geld in oma's fonds zat.

De blauwe brief stuurde ze door naar Fred en ze dacht er nooit meer aan.

De lagere schooljaren van de jongens als alleenstaande moeder vielen haar zwaar. Ze had een au pair in huis genomen omdat ze, met al haar wisselende diensten anders voortdurend een beroep op babysitters moest doen. Er was een aardig Fries meisje in huis die goed met de jongens om kon gaan. Maar het sterkste verdriet in haar was dat ze weer niet goed genoeg was geweest. Eerst thuis en nu voor haar man. Er moest iets mis zijn met haar. Haar moeder nam het haar kwalijk dat ze gescheiden was. Dat deed je niet in de familie van Kleef. Af en toe ging ze met de jongens naar haar moeder en naar Fred om ze toch het gevoel te geven dat ze bij een familie hoorden. Cornelis zag de jongens een weekend per maand en hij ging, samen met zijn nieuwe vriendin met hen naar zijn ouders. Soms verdacht ze hem er van dat hij al voor hun scheiding een relatie met deze verpleegster had gehad. En zij mocht wel werken van hem.

Leon deed het eigenlijk boven verwachting goed. Hij mocht naar de lagere school naar een school waar hij allerlei kluswerk leerde en daar was hij heel handig in. Hij zou het wel gaan redden. Francis was een slimme en mooie jongen die het ver zou schoppen. Soms zei hij dat hij later wel in de zaak van opa wilde gaan werken maar zij kon hem er van overtuigen dat die zaak nu van Fred was en dus naar zijn kinderen zou gaan.

“Dat is toch niet eerlijk. Dan heeft hij veel meer gekregen dan jij. Alleen maar omdat jij een meisje bent?”

“Ja, inderdaad. Als ik een jongen was geweest was mijn hele leven anders gelopen. Maar dan had ik jullie niet gehad,” eindigde ze en gaf hem een kus.

Heel af en toe ontmoette ze een man die haar een verliefd gevoel gaf maar als hij merkte dat ze twee kinderen had hield dat gevoel bij hem snel op. Tot ze André tegenkwam. Voor het eerst in haar leven had ze het gevoel dat ze haar gelijke tegenkwam. Hij was lief voor de kinderen en, heel belangrijk, lief voor haar. Ze gingen al

snel samenwonen en ze kwam er achter dat hij op meer fronten op haar leek. Ook hij had het gevoel dat hij er niet toe deed. Het was voor haar heel moeilijk om er met hem over te praten.

“Jij weet daar niets van. Jij hebt een lieve oma gehad die jij een bom duiten heeft nagelaten. Ik had een alcoholische vader en een narcistische moeder die niets van me moesten weten. Ik heb mijn hele leven voor mezelf moeten zorgen.”

“Maar nu ben ik er toch. Voor mij doe je er wel toe. Ik ben blij met je en blij dat ik je ontmoet heb.”

Ze kwamen er niet uit en na een klein jaar besloot hij weer op te stappen. Ze realiseerde zich dat dit mislukken van de relatie misschien ook wel voor een deel bij haar zat. Hoe kon iemand haar hoogachten als zij zichzelf zo laag inschatte. Hoe kon iemand respect voor haar hebben als ze dat niet voor zichzelf had. Er zat maar een ding op, nooit meer iets met een man beginnen.

Dat lukte niet helemaal. Gedurende de puberteit van de jongens verhuisden ze naar een ander dorp en waren er nieuwe kapers op de kust. Maar alle liefdes eindigden op dezelfde manier.

“Ik hou wel van je, maar niet genoeg.”

Gelukkig dat haar jongens wel dol op haar waren. Ze legde zich erbij neer dat een relatie niet voor haar was weggelegd.

Tijdens een bezoek aan Fred en Sylvie vroeg ze Fred naar de schilderijen die nog van haar waren. Misschien kon ze die verkopen om zo het geld uit het fonds van oma wat aan te vullen. Fred reageerde verrast.

“Daar hebben we het toch over gehad. Jij hebt een heleboel schilderijen gekregen en de andere zijn voor mij. Het was oneerlijk van oma dat ze jou alleen in haar testament benoemd had en mij niet. Daar was je het mee eens.”

Ze kon er zich niets van herinneren maar hij zei het zo stellig.

“Staat daar iets van zwart op wit?”

“Nee natuurlijk niet, ik ben toch je broer.”

Op dat moment kwam Sylvie de kamer in en nam haar mee naar boven.

“Ik wil je even onze nieuwe badkamer laten zien, zo prachtig.”

Badkamers interesseerden haar niets maar om Sylvie niet teleur te stellen riep ze oh en ah. Later had ze het gevoel dat Sylvie bewust had ingegrepen om het gesprek tussen Fred en haar af te breken. Zodat hij geen dingen zou zeggen waar hij later spijt van zou krijgen want meestal was Troelstra erbij als hij dit soort dingen met haar besprak.

Tijdens het dinertje vroeg ze hoe het met de zaak ging.

“Gaat wel,” zei Fred. “Het is geen topjaar maar we kunnen ons hoofd goed boven water houden.”

Een van haar tijdelijke vriendjes las het Financieel dagblad. Een beetje ongeïnteresseerd bladerde ze in dat roze geval tot haar oog viel op de naam van Kleef.

“Door een beursgang verdient het bedrijf bijna 500 miljoen euro. Daarnaast worden er, naast het moederbedrijf, 4 nieuwe bedrijven opgericht. De holding die in 1982 is opgericht heeft in alle opzichten de verwachtingen waargemaakt.”

500 Miljoen euro. Als haar moeder kwam te overlijden werd ze een rijke vrouw maar dat zou nog wel even duren. Nathalie bleek uit sterk hout gesneden. Los van enkele kwaaltjes was ze als 85 jarige berucht en beroemd in de kunstwereld. Ze reisde nog steeds alle beurzen af op zoek naar nieuw talent en goede beleggingen. Tijdens een van deze reizen struikelde ze over een stoerprand en belandde ze in een ziekenhuis in New York.

“Inge, je moeder ligt in het ziekenhuis en vraagt naar je.”

“Dat is goed, wat is het adres dan ga ik er morgen naar toe.”

“Dat lijkt me snel, want ze ligt in New York. Ik kan mijn secretaresse vragen om een ticket voor je te boeken.”

“Maar ik kan toch niet alles uit mijn handen laten vallen om het vliegtuig te pakken. Ik moet iets regelen voor de kinderen en voor mijn werk. Ik denk dat volgende week wel zal lukken.”

Ze voelde zich bezwaard dat ze niet meteen vertrok maar wist dat dat onzin was. De maandag er op vertrok ze.

Bij de ziekenhuisreceptie werd ze met egards behandeld.

“Mevrouw van Kleef, uw moeder ligt in een VIP room. Wilt u me volgen.”

Haar moeder lag in een prachtige kamer, alleen natuurlijk. Een groot TV scherm, veel bloemen en zelfs echte kunst aan de muur. Ze had een eigen keukentje waar koffie en thee gezet konden worden.

“Zo daar ben je eindelijk. Kon je je toch nog vrij maken om je stervende moeder te bezoeken?”

Ik besloot haar sarcasme te negeren.

“Dag moeder, hoe gaat het met u. Ja, ik heb met veel moeite mijn diensten kunnen verzetten.”

“Sylvie is hier al de hele week. Het lijkt we lof ze meer om me geeft dat jij. En Fred heeft zijn bedrijf in de steek gelaten om mij te steunen.”

“Het spijt me moeder dat ik niet eerder kon komen. Maar als dokter heb je bepaalde verantwoordelijkheden.”

“En als dochter zeker niet. Zet maar koffie.”

Ze hoorde de commandotoon maar besloot het bevel op te volgen. Ze bleef meer dan een uur bij haar moeder. Erg lang voor haar doen en verschillende keren had ze op haar lippen moeten bijten om niet uit te vallen. Toen Sylvie en Fred haar kwamen aflossen voelde ze zich bevrijd. Ze gaf haar moeder een vluchtige kus en besloot New York een beetje te gaan verkennen. Het was lang geleden dat ze er was geweest. Er stond een nieuwe musical geprogrammeerd en ze besloot daar heen te gaan. Mobiel uit en genieten van 2,5 uur lang zingen en dansen. Pas terug in haar hotel dacht ze er aan om haar mobiele telefoon weer aan te zetten. Meer dan 10 gemiste oproepen, zou er iets aan de hand zijn?

Ze belde het nummer en kreeg meteen Fred aan de lijn.

“Waar zat je godverdomme. Moeder is dood.”

Hoe kon dit, bij het afscheid had ze kerngezond geleken.

“Een hartstilstand en niets hielp meer. Ze is er zo tussenuit gepiept, niet lang nadat jij vertrokken was. Heb jij haar soms van streek gemaakt?”

“Ik heb niets gedaan, alleen maar een gehoorzame dochter gespeeld. Ik zat in een musical en mijn mobieltje stond uit. Ik kom meteen.”

Haar moeder lag er vredig bij. Ze had zelfs een vriendelijke lach om haar mond. Fred zou alles regelen voor het vervoer naar Nederland en de begrafenis, dus de volgende morgen nam ze weer het vliegtuig en keerde terug naar huis.

Weer een begrafenis maar nu een waar ze weinig emoties bij had. Naast het hogere personeel uit het bedrijf waren er veel mensen uit de kunstwereld. Veel hippe mensen met dure kleren. De jongens waren wel heel verdrietig. Het jaar ervoor waren de ouders van Cornelis vlak achter elkaar gestorven en nu hadden ze helemaal geen opa's of oma's meer. Met hun neefjes konden ze het redelijk vinden.

Ze wilde niet meteen over de erfenis beginnen want dat leek zo inhalig. Toch zou deze nieuwe geldinjectie haar goed van pas komen want de school van Leon en alle huishoudelijke hulp plus oppas kostten klauwen vol met geld. En in de kluis van mijn moeder lagen alle juwelen van oma die voor mij waren. Ze had er nooit meer aan gedacht. Misschien kwam dat ook omdat ze nooit juwelen droeg tijdens haar werk. Maar ze wist dat ze een fortuin waard zouden zijn. Twee maanden na het overlijden vond ze de tijd rijp voor een gesprek met haar broer.

“Dag Fred, hoe gaat het met je?”

“Prima hoor, en met jou?”

Het leek wel of er twee wildvreemden met elkaar praatten.

“Ik wilde graag een afspraak maken om te praten over de erfenis van onze moeder.”

“Welke erfenis. Dat is allemaal al afgehandeld. Jij hebt destijds een akte van berusting getekend en daarmee heb je afstand gedaan

van alles. Dus helaas. Voor verdere informatie moet je trouwens bij Troelstra zijn, die weet er alles van.”

“Nee, ik heb die akte getekend zodat moeder zonder problemen in haar huis kon blijven wonen. Ik heb geen afstand van mijn erfenis gedaan.”

“Dan had je alles beter moeten lezen, je handtekening staat er onder.”

“Betekent dit dat al het geld, van het bedrijf en van onze ouders naar jou gaat en dat wij niks krijgen?”

“Nou je hebt al een heleboel gehad van oma, dus dat is niet niks. Maar als je het zo wil stellen, dit is het voor jou.”

Ze geloofde haar oren niet. Geen erfenis betekende dat ze haar huis moest verkopen en kleiner moest gaan wonen, dat de extra hulp voor Leon moest stoppen en dat ze moest blijven werken, tot lang na haar pensioen.

“Maar Fred, dat kun je me toch niet aandoen.”

Ze vertelde hem wat deze uitslag voor haar betekende en ze had even de illusie dat hij wat bijdraaide.

“We zullen er nog eens naar kijken, misschien is er nog iets meer uit te halen voor je. Maar maak eerst maar eens een afspraak met Troelstra.”

“Maar los van de erfenis, kan ik oma’s juwelen komen halen die in moeders kluis liggen. Ik heb daar verder nooit meer aan gedacht maar het zijn er heel wat.”

“Sylvie heeft de kluis onlangs leeg gemaakt en ik heb niets gehoord over juwelen. Ik weet niet wat je bedoeld. Ik denk dat moeder ze verkocht heeft.”

“Ze waren van mij, ik heb ze van oma gekregen. Moeder had ze nooit mogen verkopen.”

“Heb je daar een bewijs voor. En foto’s van alle juwelen die oma had?”

Ze besefte dat ze alleen een testament had waarin stond dat de juwelen voor haar waren. Welke juwelen, hoeveel en de waarde werden niet benoemd. Ze waren weg.

Altijd maar die Troelstra, alsof Fred zijn ziel verkocht had aan die man. Ze wist dat het niet alleen Troelstra was die Fred bestuurde, ook Sylvie bepaalde mee wat hij zei en besloot. En als je aan geld kwam dan kwam je aan haar. Waarschijnlijk was zij ook de bedenker van de schilderijenroof en het weghalen van de juwelen, alhoewel dat nooit bewezen kon worden.

Troelstra en Sylvie waren twee handen op een buik. Allebei waren ze dol op geld en luxe. Hun huizen stonden tegenover elkaar, allebei even groot en prachtig. Ze kwamen bijna dagelijks bij elkaar over de vloer. Van Troelstra kon ze het nog een beetje begrijpen. Die had een oorlogstrauma omdat zijn vader als verzetsheld voor zijn ogen gefusilleerd was. Zijn moeder was gek geworden van verdriet en hij was opgegroeid in een weeshuis. Met veel ellebogenwerk en geluk had hij het tot commissaris geschopt en dat moest iedereen weten. De familie van Kleef had een belangrijk aandeel in zijn positie dus was hij heel trouw aan haar broer. Dat zij ook van Kleef heette deed er kennelijk niet toe. In de afspraak met hem was hij heel afstandelijk.

“Wat kan ik voor je betekenen?”

“Ik wil graag wat meer uitleg over de gang van zaken rond de erfenis van mijn ouders. Het kan toch niet zo zijn dat ik niks krijg en Fred alles.”

“Jouw broer heeft als enige zoon dapper de verantwoordelijkheid voor de voortgang van het bedrijf op zich genomen en de overname betaald.”

“Overname, welke overname? Daar weet ik niks van. Heeft hij die overname uit eigen zak betaald?”

“Nee uit de Holding en dat is degelijk en grondig is gebeurd. Dat Fred het zo goed heeft gedaan heeft is zijn verdienste. Ook dat het bedrijf nu zo veel waard is.”

“Maar ik heb nooit de kans gekregen om ook maar iets voor het bedrijf te betekenen. Ik ben overal buitengehouden.”

“Je moet begrijpen dat ik de adviseur ben van je broer en zijn vrouw. Dat heeft je vader zo geregeld. Ik was en ben een man van cijfers, dus emoties doen me niets. Het is jammer voor je dat het zo gelopen is maar je zult er mee moeten leven.”

“Maar hoe zit het dan met die akte van berusting. Jullie wisten waarschijnlijk dat ik daarmee alles zou weggeven en jullie hebben niets gezegd. Integendeel, jullie zeiden dat het voor mijn moeders bestwil was om te tekenen. Nu blijkt dat ik maar één iemand geholpen heb en dat is Fred. Ik laat het hier niet bij zitten.”

Woest stapte ze in haar auto met een hele bitter smaak in haar mond. Ze zou een advocaat in de arm nemen als Fred op zijn standpunt bleef staan.

Terwijl ze op weg was naar huis belde Sylvie.

“Ik hoorde dat je een gesprek hebt gehad met Troelstra. Reken er maar niet op dat er nog iets jouw kant op gaat.”

“Kan ik Fred even aan de lijn krijgen alsjeblieft?”

“Hier heb je hem, maar dat zal je niet veel verder helpen. Fred doet precies wat ik wil. Ik verbind je door.”

“Dag Inge, met Fred. Vervelend nieuws he?”

“Vervelend? Het is vreselijk nieuws dat veel voor mij en de jongens betekent. Is het misschien mogelijk dat we eens samen, met een onafhankelijke derde rond de tafel gaan zitten om te kijken of we er uit kunnen komen. Ik denk ook dat het tijd wordt dat we elkaar als broer en zus zien en wat liever voor elkaar worden.”

“Dat lijkt me een goed plan. Regel jij het dan kom ik opdraven.”

Na dit telefoontje had ze toch weer een sprankje hoop op een betere afloop.

Voor Leon had ze, na lang zoeken, een plek gevonden in een beschermd wonen complex. Daar voelde hij zich thuis en hij had het idee dat hij zelfstandig was. Het was echter geen goedkope oplossing en het loon dat Leon verdiende met klussen was

absoluut niet toereikend. Iedere maand ging er een substantieel deel van haar salaris naar Leon. Na zijn studie economie had Francis gelukkig een goede baan gevonden. Die was financieel niet van haar afhankelijk maar ze had gehoopt dat ze hem kon helpen bij het kopen van een huis. Ze hoopte zo dat Fred bij zou draaien en haar ook een gedeelte van haar erfenis zou geven.

Ze vond een mediator die gespecialiseerd was in erfrecht. Een aardige en empathische man die goed begreep dat er een onrechtvaardige verdeling was gemaakt die teruggedraaid moest worden. Ze vertelde hem dat ze heus niet de helft eiste maar op een paar miljoen had ze wel recht. Ze hadden afgesproken op een neutrale plaats in een hotel in het midden van het land. Ze zat al even te wachten toen Fred binnenkwam, gevolgd door de mediator. Na de kennismakingsronde werd er meteen op het probleem ingegaan. Fred leek heel behulpzaam. Hij begreep haar bezwaren goed maar ze moest zich realiseren dat hij niet zomaar een paar miljoen uit het bedrijf kon vrijmaken. De fiscus zou ook niet zomaar akkoord gaan met zo'n grote schenking.

“Maar het is geen schenking, het is mijn deel van de erfenis.”

“De fiscus zal dat niet zo zien. Je hebt die akte tenslotte ondertekend.”

De mediator knikte instemmend. Begreep ze nu goed dat haar kans erg klein was.

“Hoe zat het eigenlijk met die rekening die je op mijn naam hebt geopend. Waar ik toen zo'n hoge aanslag voor gehad heb. Door alle problemen rondom de scheiding is dat naar de achtergrond verdwenen maar ik heb daar nooit een bevredigende verklaring voor gehad.”

Ze vertelde de mediator over de blauwe brief en haar telefoontjes.

“Dat is een hele vreemde zaak. U mag toch geen rekening op naam van uw zus openen om tijdelijk wat geld te verstoppen?”

“Nee dat was een stomme streek van me. Ik was toen nog jong en ik zou het nooit mee zo doen. Maar gedane zaken nemen geen

keer en ik heb de aanslag keurig betaald. De rekening is allang opgeheven en alles gaat keurig volgens de regeltjes. Ik denk dat het al lang verjaard is”

Na nog wat gebabbel over koetjes en kalfjes ging ieder weer naar huis. Inge met een zeer onbevredigd gevoel en de wetenschap dat dit gesprek niets had opgeleverd.

De advocaat die ze in de arm nam was in het begin heel optimistisch. Ze had gekozen voor no cure, no pay dus als er geld zou komen ging 10% naar de advocaat. Dat zou een mooi bedrag zijn als ze won. De advocaat had gesprekken met alle partijen maar na enkele maanden belde ze haar op dat ze er mee stopte. De kans dat er geld betaald zou gaan worden was nihil. Doordat ze de akte van berusting had getekend had ze afgezien van al haar geld. Haar laatste hoop op een zorgeloze oude dag verdween met deze boodschap.

Omdat ze als meisje op de wereld was gekomen had haar moeder niet van haar gehouden.

Omdat ze als meisje was geboren mocht ze haar vader niet opvolgen in het bedrijf.

Omdat ze een vrouw was vonden sommige mannen dat ze thuis moest blijven om voor de kinderen te zorgen.

Omdat ze vrouw was zou ze sterven zonder geld terwijl haar broer miljoenen had.

Ze was gewoon te dom en te lief geweest. Ze had meteen toen die bewuste blauwe brief kwam aangifte bij de politie moeten doen.

Dan was alles anders gelopen. Maar dat had ze niet gedaan.

Zo was het.

